

Kirjeitä toimitukselle.

I.

Astralismia.

Arvoisa Omatuntolehdessä toimitus.

Pyytäisin saada tietää mielipiteenne tapahtumasta, jonka olin tilaisuudessa omin silmin näkemään. Aikaa en tarkoin muista, vaan siitä on noin kymmenen vuoden vaiheille.

Oulun läänissä, Utajärven pitäjässä, Särkijärven kylässä laistadiolaiset pitivät seurojaan, ja erään kerran, kun sen lahkon innostus oli korkeimmillaan, niin eräs tytär meni tainnoksiin, eikä näkynyt elon merkkiä kuin valtimossa. Sitä kesti noin 30 minuuttia. Ensimmäiseksi huomattiin virkoamisen oireita silmissä: vaikka silmät olivat kiinni, huomattiin, että teräset alkoivat liikkua, ja silloin alkoi tytär aukoa silmiään. Silloin myöskin huomattiin, että hän oli tajuttomassa tilassa, hänen katsantonsa oli hirvittävä. Ja silmäteräset toisin ajoin liikkuvat niin nopeaan, että luonnollisessa tilassa oleva ihminen ei voi liikuttaa sillä tavalla. Sitten hän rupesi katselemaan oikealle ja vasemmalle, ja kun katsoi oikealle, pelkäsi hän niin hirveästi, että piti 2:si miestä olla kiinnipitämässä, ja taas kun alkoi katsomaan vasemmalle, oli iloinen, nauroi ja ojenteli käsiään niinkuin pienelle lapselle, jota syliin vaaditaan. Ja siinä tilassa tytär pysyi ilta-10:stä aamu-4:ään saakka, jolloin heräsi kuin unestaan. Eikä muistanut muuta, kuin että kahdelle henkilölle oli käsketty sanoa jotain, joka myös jäi salaisuudeksi.

Tuo tytär oli itsekin laistadiolainen sillä kertaa, mutta myöhemmin lankesi n. s. suruttomuuteen. Olen varmasti vakuutettu, että tapahtuma oli tosi eikä mitään teeskentelyä, sillä se oli mahdotonta luonnolliselle ihmiselle.

Asian varmuudeksi voin hankkia todistajia useita täällä ja monta kymmentä siellä Suomessa, jos niin vaadittaisiin.

Hancock 15 p. tammik. 1906.

J. O.

Toim. huomautus. Uskonnollisen ekstatismien historia tuntee kosolta tämänkaltaisia tapahtumia. Niitä voi pitää mediumistisinä ilmiöinä ja niistä puhutaan seikkaperäisesti kirjassa »Mitä on kuolema?», erittäin sivv. 115-126.

II.

Lihan syömisestä.

Vähän yli kaksi vuotta sitten, kun minussa heräsi kysymys, onko lihan syöminen luonnon lain rikkomista, nostin erään työväenyhdistyksen keskusteluseuran kokouksessa kysymyksen: estääkö lihan syöminen ja väkevien juominen henkistä kehitystämme? Keskusteltuamme vähän sain mielipiteilleni puoltajia jos vastustajiaakin. Eräskin tiesi kertoa, kuinka muutamissa herraspiireissä oltiin koetteeksi vuoden aikaa lihaa syömättä, vaan ilman mitään sen parempaa tulosta. Toiset taas tiesivät kertoa, kuinka viisaita lappalaiset ovat, vaikka aina syövät lihaa. Kaikki julistivat kuitenkin väkijuomien nautinnon turmiolliseksi.

Tänä talvena tuli kerran puheeksi lihan syöminen ja minä sanoin, että se on luonnon lain rikkomista. Heti vastattiin minulle, että »mitäs sitä sitten syö», ja kehuttiin, kuinka liha on hyvää syödä, ja naurettiin ivallisesti.

Omalta kannaltani vastustan lihan syömistä ja minkäänmoisen elävän olennon tappamisen. Kellään ei ole oikeutta tappaa toista, vaikka niin tehdään.

»Omantunnon» palstoilta olen odottanut, siitä asti kun se alkoi ilmestyä, tästä lempiaineestani kirjoituksia, vaan en ole löytänyt. Vasta viime maaliskuun numerossa oli vähän siitä asiasta.

»Elämän» palstoilla luin kerran artikkelin, josta jouduin oikein omaan elementtiini, kun kirjottaja sanoi, että hän ei syö lihaa.

Harras toivomukseni on, että ajattelevat ihmiset rupeaisivat tutkimaan, mitä hyötyä on väkijuomista, tupakasta ja lihasta luopumisesta ja kaiken tapon lakkaamisesta.

Näitä kaikkia tutkin parhaillaan ja olen päässyt vähän tuloksiinkin.

J. G. L.

III.

Se rahakysymys.

»Omantunnon» viime numerossa kehottaa toimitus vastaamaan kysymykseen: »millä tavalla on hankittava riittävää aineellista kannatusta Suomen teosofiselle liikkeelle?» Kysymys on tosiaankin pulmallinen. Mikäli olen tullut huomaamaan ja kokemaan on teosofisen liikkeen kannattajina Suomessa etupäässä köyhälistöön kuuluvaa väkeä, niin että itsestään on jo selvää, että teosofian varsinaisilta kannattajilta ei voi odottaakaan liikenevän varoja liikkeen kannattamiseksi, vaikka olisi kuinka hyvä halukin. Jos silloin tällöin olisikin roponen antaa yhteisen hyvän eteen, niin ei usealtakaan tule tuotua sitä yhteiseen »kassaan», kun ei siihen ole n. s. erityistä velvollisuuden tunnetta. Tämän takia ehdottaisinkin puolestani, että perustettaisiin Suomeen oikein »virallinen» Teosofinen Seura, johon voisi yhtyä jäseniksi teosofisen aatteen kannattajat yltä ympäri Suomen niemen ja jossa olisi määrätty jäsenmaksut, esimerkiksi kuukausimaksu 1 markka. Tämän Seuran yhteydessä voitaisiin sitten muutkin teosofiset yritykset järjestää kaikki osuustoiminnan pohjalle, jossa taakat tulisi jaetuksi tasan kunkin kannettaviksi. Tällainen verotus jäsen- ja osuusmaksujen muodossa ei luullakseni tulisi työmiehellekään kovin raskaaksi, ja aina kuukausittain muistettaisiin tuoda veromaksu yhteiseen »kassaan», kun muistettaisiin jäsenmaksuvelvollisuus.

Jalo Kivi.

Viimeisessä Omassatunnossa huomasin Vennon kirjoituksen, jossa hän kysyi kuinka saisimme lehden enemmän leviämään ja enemmän kannattajia teosofiselle aatteelle.

Minustakin tuntui tuo jalo ja tärkeä asia rakkaalta, ja päätin koettaa kaikkeni, ollakseni jonkinlaiseksi avuksi, ja kantaa korteni jalon yhteistyön hyväksi.

Kuitenkin tuli mieleeni kysymys: millä tavalla? Jos olisin varakas, niin uhraisin en ainoastaan markan, pari, vaan paljon suuremman summan, mutta kun ei varallisuuteni ylety, niin päätin, että otan levittääkseni niin paljon kuin mahdollista teosofista kirjallisuutta ja kerään tilauksia Omalletunnolle, kantamatta mitään palkkiota, ja puhun enemmän kuin ennen ympärillä oleville, tutuille ja tuntemattomille tuosta rakkaasta Isästä, jonka syliin mahtuu kaikki mailmojen ääret, hyvät ja pahat olennot ja pois menneet ihmiset.

Oi, kuinka suloiselta tuntuu tehdä työtä veljien ja siskojen hyväksi ja ilmottaa heille, että ovat kuolemattomia ja että Jumala ei koskaan ole ollut hirmninen jumala, vaan iäinen loppumaton rakkaus.

Päätin olla enemmän valoksi kodossani ja muualla mihin menen ja missä kuljen, puhua sopivalla ja sopimattomalla ajalla, katsomatta muotoon, arvoon, rikkauteen tai köyhyyteen.

Niinpä ajattelin, ettei tosi rakkaus tee työtä palkan edestä, vaan rakkaus palkitaan rakkaudella, hyvyys hyvällä työllä. Ei se koskaan loukkaannu, ei pahastu, ei pidä enemmän kuninkaasta kuin kerjäläisestä, ei rakasta enemmän omaansa kuin vierasta, ei katso omaa parastansa, vaan toisten.

Tuopa onkin perin tärkeätä, että ihmiset, jotka eivät puheitamme käsitä, joiden järkeen ei aattemme mahdu, että he näkevät meidän elävän toisella tavalla kuin he ja oppivat siten viimein pitämään arvossa meitä ja aatettamme.

Rakkaus on se ainoa kuolematon voima, joka kaikki esteet murtaa ja vie suurella vauhdilla alettua työtämme eteenpäin. Sitä ei sammuta veden paljous, ei kadota tulen liekki, ei miekan terä.

Siis olkaamme ystävälliset, rakastakaamme rauhaa, auttakaamme alaspainetuita ja sorretuita ja tehkäämme työtä ilman palkan toivoa, niin on palkkamme suuri oleva henkisesti.

Vanne.

Ylläolevan johdosta tahdomme mainita, että jotkut asiamiehemme – esim. G. Perälä Amerikassa – ovat alusta saakka lahjottaneet kaikki palkkionsa teosofiselle liikkeelle. Niin jalo kuin semmoinen menettely onkin, ei se mielestämme ole kellekään ehdoton siveellinen velvollisuus, sillä tärkeintä on, että työtä tehdään, että kirjallisuutta levitetään, että Omalletunnolle hankitaan tilaajia – ei, että työ välttämättömästi olisi tehtävä ilmaiseksi. Teosofinen työ on kaikessa tapauksessa rakkauden työtä.

Toimitus.

Ainoa suomenkielinen teosofinen lehti on Omatunto, ja se on vuoden ilmestymisaikanaan saattanut teosofista aatetta ihmeteltävän hyvin tunnetuksi, se on myös saattanut teosofisia kirjoja siinä sivussaan leviämään yleisön luettavaksi ja tutkittavaksi, jotka puolestaan ovat tehneet hyvää jälkeä aatteen vainiolla. Niinpä tässä keväillä tukki-metsästä tulleet miehet kertoivat olleen heillä useammilla siellä metsässä luettavana teosofisia kirjoja, ja sanoivat olleen koko talven alituisena keskustelukysymyksenä teosofiset kysymykset. Tästä nähdään, että Amerikan aarnimetsätkin jo raikuu teosofisista keskustelmista, – mitä sitten kaupungeissa! Ei paljon muusta kuulekkaan puhuttavan kuin teosofiasta, ajan vaatimasta kysymyksestä, ja vuosi takaperin ei kuullut paljon kenenkään hiiskuvan mitään koko aatteesta.

Tuntuu sanomattoman ikävältä kuullessa, että niin tärkeä henkisyiden side kuin Omatunto-lehti on, että se kärsii aineellista puutetta. Pitäisi olla jokaisella teosofista aatetta käsittävällä ihan tunnon asiana tukeminen aineellisilla varoilla Omatunto-lehteä, kehottaa tuttaviansa tilaamaan ja tilata itse useampia vuosikertoja ja myydä sitten yksityisnumeroina, että vähempivarainenkin voisi tutustua Omatunto-lehteen, ja koettaa keksiä kaikkia mahdollisija keinoja lehden kannattamiselle. Tätä toivoen kehottaa veljeydellä

John Laitinen.